

A Fővárosi Ítéltábla dr. **V.P.** (....) kérelmezőnek a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegybejelentést elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2017. április 27. napján kelt, 1.Pk...../2017/6. számú végzése ellen a kérelmező 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést elutasító M...../20. ügyiratszámú határozatának a megváltoztatására irányuló kérelmet.

Egyetértett a Hivatallal abban, hogy a Nizzai Megállapodás 41. osztályába tartozó nevelés, szakmai képzés, 42. osztályába sorolt tudományos és műszaki szolgáltatások, illetve 44. osztályában szereplő mezőgazdasági, vízgazdálkodási szolgáltatások tekintetében a „VÁSÁRHELYI” szó nem nyerhet oltalmat, mert annak a kérelmező részére történő lajstromozása a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 3. § (1) bekezdés b) és c) pontjaiba ütközne.

A kérelmező érvelésével szemben hangsúlyozta, miszerint az a körülmény, hogy a megjelölés kielégíti a Vt. 1. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt kívánalmakat, nem jelenti azt, hogy valamely feltétlen kizáró ok ne volna megállapítható. A kérelmező vitatta a „VÁSÁRHELYI” kifejezés vízügyi szakkifejezés voltát is, ennek kapcsán a törvényszék rámutatott, hogy a hatóság ezt az érvet nem hozta fel döntése alátámasztására. Ismertette, hogy a kormány 2003-ban indította el a Tisza-völgy térség fejlesztési és árvízvédelmi programját „Vásárhelyi-terv továbbfejlesztése” elnevezés alatt. A jelentős számú jogszabályra is figyelemmel, amelyben ezen kifejezés előfordul, felvetődik annak lehetősége, hogy a releváns fogyasztók a bejelentett szót az állami, kormányzati vízgazdálkodási, területfejlesztési programhoz, azaz állami tevékenységhez kapcsolják. Minthogy a fogyasztók megtévesztésére alkalmas lehet, hogy a magánszemély kérelmezőhöz állami programot kössenek, ezért fennáll a Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontja szerinti feltétlen kizáró ok.

Az észrevételt tevők - Belügyminisztérium és Miniszterelnökség - részéről felhozott másik kizáró okot vizsgálva rámutatott, hogy mivel az állami vízgazdálkodási tevékenységhez köthetően a „Vásárhelyi” kifejezés részben a jogszabályokban, részben az ehhez kapcsolódó tevékenységek kommunikációja során nem vitásan 13 év óta szerepel, ezért a szó használatához a különböző programban részt vevő és ahhoz kapcsolódó állami szervezetek fontos érdeke fűződik. Ezen körülményből megállapíthatónak látta a rosszhiszeműség azon feltételének a megvalósulását, hogy a kérelmező a védjegybejelentés megtételekor tudott arról, hogy a lajstromozni kért megjelölés sérti más jogát. Az észrevételt tevőknek küldött felszólítások pedig egyértelműsítik, hogy a kérelmező

családneve használatának a megakadályozására törekszik. A védjegy alapvető funkciója azonban a saját szolgáltatással kapcsolatos megkülönböztetés, azaz az árujelzés. Adott esetben a megjelölés más általi használatától való elzárás, amikor ez nem a védjegyoltalom rendeltetésével összeegyeztethető módon történik, a rosszhiszeműség megállapíthatósága második feltételének, nevezetesen a csalárd szándéknak a fennálltát jelenti. A védett névre való hivatkozás kapcsán kifejtette, hogy a jelen ügyben kizárólag valamely feltétlen kizáró ok megléte vizsgálendő, ugyanakkor az nem tárgya az eljárásnak, hogy mennyiben jogszerű a „Vásárhelyi” név észrevételt tevők vagy bárki más általi használata. Miként az sem értékelhető az ügyben, hogy a kérelmező édesapja 2003-ban már tiltakozott az akkori belügyminiszternél a családnév használata ellen. Az elbírálásnál továbbá az is irreleváns, hogy a kérelmező használta-e a megjelölést már az észrevétel előtt vagy sem, ezért e körben bizonyítás lefolytatása nem volt szükséges. Mindezek alapján a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt rosszhiszemű védjegybejelentés miatt sem lajstromozható a megjelölés.

A kérelmező fellebbezése a végzés megváltoztatására és a megjelölés lajstromozásának az elrendelésére irányult. Sérelmezte, hogy a bejelentés az árujegyzék egésze vonatkozásában elutasításra került, miközben az esetleges ütközés csak egy osztályban van. Kifejtette, hogy a kormányzat a család tiltakozása ellenére úgy foglalt le egy ismert történelmi, védett és elismert nevet magának, hogy arra semmilyen engedélye nem volt, tehát a kormányzat jár el közel másfél évtizede rosszhiszeműen. Érdekesnek találta, hogy a törvényszék ebben a körben nem vizsgálódott, holott álláspontja szerint kulcsfontosságú, hogy a kormányzati szervek körültekintőek voltak-e a névhasználatot illetően. Fenntartotta, miszerint a védjegybejelentés megfelel a Vt. 1. § (1)-(2) bekezdésében előírtaknak, így oltalomban részesíthető. Megalapozatlannak tartotta, hogy a „Vásárhelyi” szó vízügyi szakkifejezés lenne és kifogásolta, hogy az eljárás bíróság mégis elfogadta az erre vonatkozó érvelést. Nyomatékosította, hogy az adott kifejezés a több száz éve fennálló történelmi családja neve, nem zárható el annak használatától, illetve attól, hogy azt kereskedelmi célból megfelelő védelemben részesítse. Kiemelte, hogy nevét a kormányzati szerveknél régebb óta használja, és nem lehet rosszhiszemű, mert több alkalommal közölte, hogy a szóösszetételt ne használják.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, abból a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, az anyagi és eljárási szabályok megfelelő, a kialakult joggyakorlatot is tükröző alkalmazásával jutott arra a meggyőződésre, hogy a „VÁSÁRHELYI” szómegjelölés nem lajstromozható az árujegyzékben megadott osztályokba tartozó szolgáltatásokra, mert a kizárólagos oltalom biztosítása a Vt. szabályaiba ütközne. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság mindenben egyetértett, kizárólag a fellebbezésben írtak miatt a következőket fejt ki.

A Vt. 3. § (1) bekezdés b) és c) pontjai értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, vagy ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

Helyesen mutatott rá az eljárás bíróság, miszerint önmagában az, hogy egyébként a tárgyi megjelölés megfelel a Vt. 1. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt kívánalmaknak automatikusan nem jelenti azt, hogy a védjegybejelentés oltalmazható, hanem azt is meg kell vizsgálni mindenkor, hogy nincs-e olyan feltétlen vagy viszonylagos kizáró ok, ami akadálya lehet az oltalom megadásának. Adott esetben az elsőfokú végzésben kifejtett indokok miatt ilyen abszolút kizáró oknak minősül a Vt. 3. §

(1) bekezdés b) pontjában írt fogyasztók megtévesztése, valamint c) pontjában tiltott rosszhiszemű védjegybejelentés. Eredménytelenül érvelt a kérelmező azzal is, hogy az ütközés legfeljebb csak egy osztályt érinthet, mert konzekvens abban a védjegyjogi gyakorlat, hogy a rosszhiszemű védjegybejelentés megállapíthatósága esetén a védjegybejelentés valamennyi osztályra nézve kizárja a lajstromozhatóságot. Szükségtelenül vitatta a fellebbezés annak a kérdését, hogy vízügyi szakkifejezésnek tekinthető a „Vásárhelyi” szó, mert sem a Hivatal, sem a törvényszék nem alapította erre döntését, gyakorlatilag figyelmen kívül maradt az észrevételt tevők e körben kifejtett érvelése, erre tekintettel ebben a vonatkozásban a másodfokú bíróságnak nem kellett állást foglalnia. A jelen státusz ügyben csupán a kérelmező védjegybejelentés kapcsán tanúsított magatartásának, mikénti eljárásának van relevanciája, a vizsgálat nem érintheti annak a kérdését, hogy jogszerűen, illetve körültekintően adta-e a kormányzat a 2003-ban indított Tisza-völgy térség fejlesztési és árvízvédelmi programjának a „Vásárhelyi-terv továbbfejlesztése” címet. Az sem értékelhető a kérelmező javára, hogy a családja tiltakozott történelmi nevük ilyen használata ellen, vagy hogy régebb óta használja kereskedelmi célból a szóban forgó megjelölést. Ennek folytatásától egyébként a kérelmező a jövőre nézve nyilvánvalóan nincs elzárva, de olyan körülmények között, amikor a több mint egy évtizede meghirdetett területfejlesztési és árvízvédelmi program ezen a néven szerepel a jogszabályokban és így került be a köztudatba a természetes személy kérelmező kizárólagos jogokat nem szerezhetsz a „VÁSÁRHELYI” megjelölésre, mert az összeegyeztethetetlen lenne a védjegyoltalom rendeltetésével, a védjegyjogon kívül eső eredményre vezetne. Egyebekben a másodfokú bíróság a fogyasztók megtévesztése és a rosszhiszemű védjegybejelentés tekintetében visszautal az elsőfokú bíróság helytálló megállapításaira, azok szükségtelen megismétlése nélkül.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a Vt. 79. és a Pp. 259. §-ain keresztül irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

Budapest, 2017. november 7.

Dr. Pullai Ágnes s.k.
a tanács elnöke
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

Beszterceyné dr. Benedek Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző